

I.B.

I

Був собі хлопчик Івасик.  
Ішла Івасикова мати  
Снопів в'язати  
І взяла Івасика з собою.  
Поклала його під копою:  
"В холодочку,  
В сповиточку  
Спи у спокою".  
Відійшла — та й за перевесло...  
А до дитини орла принесло.  
Надлетів скоб,  
Хлопчика — в дзьоб  
І поніс  
В ліс.  
Приніс його в кубло  
Орлиці під крило:  
"Сиди  
Та гляди.  
А я лечу на пасіку  
Принести меду Івасику".  
... І росло маленя,  
Як орленя.

II

Якось у тому лісі козаки,  
За день втомившись таки,  
Відпочин держали,  
Коней попасали.

Нараз — межі гілляч —  
Неначе плач.  
"Це пугач на дубі".  
— "А ти полізь-но та побач".  
І не пройшла й хвилина,  
Як той із дуба їм гука:  
"Та це дитина, любі.  
І то вірлина,  
А не яка!".  
Забрали знайду —  
І гайда!  
Що це Івасик, не знали,  
А що лежало між орлят,  
Як між братами брат,  
То Орликом назвали.  
І, дійсно, хлопчενя  
Було, як орленя,—  
Лиш піросло крапельку,—  
Давай йому коня,  
Давай шабельку...  
.....  
Отак  
З маленького Івасика  
— Каже казка —  
Став козак.

Прага, 1936